

## Kapitel 57

30 april 2015

**Kuriska näset, Kaliningrad**

Zolkin trycker ett vapen i ryggen på Jackie och tvingar henne att gå framåt. Soldaterna som står på vakt utanför hangaren gör en ansats att följa med men en enda blick från GRU-officeren får dem att stanna kvar. Det här är hans stund och ingen annans. De går längs stigen rakt in i skogen tills de kommer fram till en öppen plats. På marken ligger en spade och Zolkin beordrar henne att börja gräva. Jackie greppar spaden och börjar skaka i hela kroppen. Den hårda och kompakta marken är svår att gräva i och snart rinner svetten längs hennes rygg. När gropen i marken är dryga decimetern djup verkar han nöja sig och sparkar henne hårt i ryggen så att hon faller framstupa ned i gropen. Han spottar föraktfullt på henne och beordrar henne upp på knä.

Mödosamt tar hon sig upp och gör som han säger. Overallen är lerig och hennes kinder randiga av jord och smuts som blandats med tårar och svett.

Jackie står på knä i en egenhändigt grävd grav i Kaliningrad och väntar på skottet som snart kommer att falla. Zolkin ställer sig bredvid henne och i ögonvrån ser hon hur han lyfter sitt vapen och hör mantelrörelsen. Kylan värker i benen och huvudet bultar. Det kalla stålet från pistolmynningen bränner mot hennes tinning. Konstigt, tänker hon, att något så kallt kan kännas så varmt.

Allt hade varit ett misstag. Från början till slut. Hon borde inte vara här. Hon hade ju slutat, lämnat allt det här bakom sig utan en tanke på att någonsin återvända. Men nu är hon här och det är för sent att ångra någonting. Hon var en idiot.

Kommer någon att sakna mig när jag är borta? tänker hon, men betvivlar det. Jackie sluter ögonen och väntar. Vill inte se sin egen död. Livet passerar inte revy, som hon hört att det ska göra just innan man dör. Det är bara tomt.